

Nr 529.

Av herr **Lilliecreutz**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 264, angående åtgärder för upphjälpande av sötvattensfisket m. m.

Bland de av Kungl. Maj:t i proposition nr 264 föreslagna åtgärderna för upphjälpanDET av sötvattensfisket m. m., förekomma bl. a. förslag dels till lönereglering för hushållningssällskapens länsfiskeritjänstemän, dels ock till anstalter avseende undervisnings- och upplysningsverksamheten på fiskets område.

I skrivelse den 29 oktober 1928 (sid. 50 i propositionen) anför kungl. lantbruksstyrelsen, att de viktigaste anledningarna till att den av hushållningssällskapen hittills bedrivna verksamheten för fiskerinäringens främjande varit behäftad med vissa brister vore att söka dels i fiskeritjänstemännens mindre tillfredsställande ställning i ekonomiskt avseende och dels i bristande samarbete mellan sällskapen och statens fiskeritjänstemän. Man torde till dessa anledningar kunna hänföra jämväl, i vissa fall bristfällig organisation av det lokala arbetet, otillräcklig och ofullständig utbildning av länsfiskeritjänstemännen samt sist men ej minst otillräckliga medel.

I avsikt att förbättra länsfiskeritjänstemännens löner har av lantbruksstyrelsen föreslagits en minimiavlöning av 2 800 kronor, uti vilket belopp inräknats eventuellt utgående dyrtids- och ålderstillägg. Icke utan tvekan har departementschefen i detta fall följt lantbruksstyrelsens förslag. Å sid. 57 i propositionen säges nämligen: »Rörande storleken av minimiavlöningen synes mig skäl knappast föreligga att sätta den högre än lantbruksstyrelsen ifrågasatt.» Det må kunna ifrågasättas, huruvida icke bärande skäl kunna förebringas för ett frångående av lantbruksstyrelsens förslag i detta hänseende. Bland sådana må kunna anföras, att den föreslagna löneregleringen förutsätter såväl avsevärt skärpta kompetensvillkor som ock, att innehavaren praktiskt taget utestänges från biförtjänster. Vidare är att märka, att den synnerligen specialiserade utbildningen nära nog utesluter möjligheten för den som gett sig in på banan både att inom densamma vinna befordran och att för bättre utkomsts vinnande övergå till annat verksamhetsområde.

Det torde heller icke få anses uteslutet, att den föreslagna minimilönen icke minst med hänsyn till de grunder, efter vilka den föreslås skola utgå, för befattningshavare hos de ekonomiskt svagare hushållningssällskapen kommer att bliva maximilön. En levnadsbana med 2 800 eller i undantags-

fall 3 600 kronor i slutlön torde knappast kunna förväntas bliva särskilt lockande. Rekryteringen av tjänstemannakåren ifråga kommer med största sannolikhet att bliva lidande därpå. Emot invändningen, att det står hushållningssällskapen fritt att öka på lönen, kan erinras om dels att flertalet hushållningssällskap redan nu torde vara så hårt belastade, att de icke utan ökade statsbidrag kunna åtaga sig avsevärt ökade utgifter och dels att ett avlöningssystem, som skulle bygga på så lösa grunder, icke kan anses lämpligt och än mindre ägnat att främja den ordning och likformighet i de nuvarande förhållandena, som av kungl. lantbruksstyrelsen anföres såsom ett av motiven för den föreslagna löneregleringen. Det effektivaste sättet att nå dylik reda och likformighet hade tvivelsutan varit, att staten i analogi med vad som sker beträffande vissa andra med statsbidrag avlönade tjänstemän hos hushållningssällskapen hade åtagit sig kostnaderna för grundlön och ålderstillägg, under det att hushållningssällskapen bestritt rese- och övriga kostnader. Så som frågan nu ligger till, synes en framställning i dylik riktning hava föga utsikt att vinna beaktande, varför den föreslagna delningsprincipen staten och hushållningssällskapen emellan må kunna tills vidare godtagas. Om man som huvudmål för löneregleringen uppställer strävan att trygga hushållningssällskapens tillgång till väl utbildade länsfiskeritjänstemän, vilka odelat kunna ägna sig åt tjänsten, synes detta kunna nås, endast om regleringen så ordnas, att dylika befattningshavare beredas skäliga utkomstmöjligheter. I detta hänseende synes rimligt, att grundlönen för befattningshavare, som av kungl. lantbruksstyrelsen förklarats kompeten, fastställes till 3 000 kronor, dyrtidstillägg däri inräknat, vartill böra komma tre ålderstillägg å vardera 400 kronor efter respektive 5, 10 och 15 års väl vitsordad tjänstgöring. Härigenom skulle en länsfiskeritjänsteman komma upp till en *slutlön*, inklusive dyrtidstillägg, å 4 200 kronor eller samma belopp, som nu är fastställt som *begynnelselön*, dyrtidstillägg oräknat, för en jordbrukskonsulent. Under förutsättning, att stat och hushållningssällskap i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag dela kostnaderna lika, skulle ett genomförande av ovan framförda förslag innebära en årlig merkostnad för vardera parten för slutlön å sammanlagt 700 kronor, därav 100 kronor till grundlönsökning och 600 kronor i dyrtidstillägg. Det i propositionen beräknade beloppet statsbidrag, avsett till täckande av kostnader för länsfiskeritjänstemännens löner, 71 000 kronor, skulle vid ett bifall till förestående förslag innebära en ökning med tillhopa 12 000 kronor, därav till löner $100 \times 30 = \dots\dots\dots 3\,000$ kronor, till ålderstillägg $600 \times 15 = \dots\dots\dots 9\,000$ kronor.

Även om sistnämnda belopp måst beräknas utan erforderlig kännedom om de nuvarande länsfiskeritjänstemännens ålders och andra meriter, torde det med stor sannolikhet komma att täcka behovet under nästkommande budgetår. Det torde nämligen böra förutsättas, att den ifrågasatta löneregleringen endast skall träda i kraft för dem, som antingen redan äro fullt kom-

petenta eller som inom den närmaste tiden kunna förvärva dylik kompetens. Givetvis böra kompetensfordringarna för redan anställda befattningshavare företrädesvis taga sikte på vederbörandes förmåga och lämplighet att leda arbetet för fiskets främjande inom respektive arbetsområden. Då sålunda nöjaktig kompetens här förutsättes som ett villkor för erhållande av de högre löneförmånerna, synes angeläget vara, att nuvarande befattningshavare beredas tillfälle att snarast möjligt förvärva dylik kompetens. Förutom de åtgärder avseende undervisningens främjande, som efter kungl. lantbruksstyrelsens förslag förordas av departementschefen, bör sålunda med snaraste anordnas särskild utbildning för redan anställda länsfiskeritjänstemän. Dennas syfte bör vara icke blott att vidga deltagarnas yrkeskunskaper, utan även att lämna dem anvisningar och råd beträffande ledningen av arbetet inom det anvisade arbetsområdet. Särskilt med hänsyn till nåendet av sistnämnda mål torde böra tagas under omprövning, huruvida icke ifrågasatt utbildning för varje distrikt borde ledas av vederbörande fiskeriintendent. Härigenom vunnas icke blott att undervisningen kunde avpassas efter för distriktet lämpade förhållanden, utan även att en fruktbar samverkan kunde etableras mellan hushållningssällskapen och statens fiskeritjänstemän. Därest riksdagen bifaller Kungl. Maj:ts äskanden i förevarande proposition, lär något särskilt anslag för anordnandet av här ifrågasatta fortbildningskurser icke vara erforderligt, även om därigenom möjligen något års uppskov kan visa sig behöfligt beträffande genomförandet av den av Kungl. Maj:t föreslagna undervisningsplanen i övrigt.

I syfte sålunda, dels att länsfiskeritjänstemännens avlöning må kunna fastställas till ovan föreslagna belopp och dels att fortbildningskurser må bliva anordnade efter delvis andra grunder än de i propositionen föreslagna, hemställes,

att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 264, angående åtgärder för upphjälpanDET av sötvattensfisket, måtte besluta,

dels att höja det ordinarie reservationsanslaget till fiskets främjande i de särskilda orterna från

föreslagna	kronor	122 500
med	»	12 000
till	»	134 500

dels att godkänna av Kungl. Maj:t föreslagna ändrade grunder för användningen av ifrågasatt anslag med de ändringar och tillägg däri, som betingas av ett bifall till ovanstående förslag.

Stockholm den 31 mars 1930.

Fabian Lilliecreutz.

